

Zárkózott ember

Egyszer már ült itt, a partnak ezen a részén, talán 20 éve volt, úgy emlékszik, pad sem akadt, csak letelepedett valami kőre, amíg Árpád elugrott az akkor még sokkal messzebbi falatozóig, hogy jégkrémet, sört hozzon, ő addig várt, és most, 20 év múlva is biztonsággal érzi azt a mély szomjúságot, ami akkor előntötte, miközben kavicsokat dobált a vízbe, és nézte a gyűrűket, amelyek csak történtek, nem értve, mi kelti őket, ha már eltűnt a kicsi kő, és ő sem értette, miféle ételre, italra, igazi életre, távolabbi partra vágyakozik olyan mélyen, hogy a tüdejében, a derekában, a lábikrájában is érzi a szomjúságot, és hiába érkezett meg Árpád, hiába hozott papírjába olvadó jégkrémet, üvegben sört, nem oltott el semmit, csak rögzített, ahogy Árpád készített lopva, a jégkrémet, sört félretéve, fotót róla, amiről ő csak később szerzett tudomást, akkor csak azt vette észre, hogy Árpád kineveti, azt hitte, a szájába, jégkrémbe csapódó, szél tépte haja miatt, de Árpád mindig kinevette, még akkor is, amikor ő felvetette két év után a szakítást, és nevetett, amikor a bőröndjeit vitte el, a fényképes dobozt persze mindenestül ott hagyta, Árpád azt hitte, még visszahívják abba a kis lakásba, de aztán jött Bálint, és csak néha bukkantak fel a fotók a beépített szekrénybe félretett dobozból, például ez a lopva készített a Duna-partról, ahol Bálinttal sosem ültek le, de vele nem is érezte azt a szomjúságot, mert ők voltak a kicsi kő, a gyűrű, a víz, együtt történtek, Bálint betegsége velük történt, a korai halála is, és most a fia, hirtelen, éppen felnőtt fia ültette le a padra, hogy várjon, amíg üdítőt hoz a közeli büféből, ő pedig újra érzi azt a mélységes szomjúságot, egészen a gerincéig, a lábikrájáig, hogy megint történjen az élet, együtt, táguló, halkuló gyűrűkben, és csodálkozik, hogy miért éppen ez a szomjúság, ami így megmaradt, ilyen szépen, mikor annyi minden történt, nagy dolgok, repülőút, költözés, születés, halál, rendeződés, és még annyi minden fog biztosan, és a fiának mondja is, amint az odaér a poharakkal, hogy szeretem ezt a helyet, mert tényleg szereti, és nem tudja, nem tudhatja, hogy egy évvel később, amikor ő már nem él, újabb korai halál, a fia megtalálja a fotót, sajgón hiányzik az anyja, ez a zárkózott ember, aki sosem mesélt magáról, de azt a padot mennyire szerette, és a fia így teszi ki oda a lopva készített, véletlenül előkerült fotót egy fára, mert azt hiszi, ez a hely fontos volt, és igaza lesz, mert így válik fontossá végül.